

Draga braćo i sestre!

Božanska Riječ prolazi kroz povijest i neprestano ju obnavlja ljudskim glasom Spasitelja. Danas slušamo Evanđelje, Radosnu vijest za sva vremena, u ovoj bazilici u Annabi, posvećenoj svetome Augustinu, biskupu drevnog Hipona. Tijekom stoljeća, mjesta koja nam otvaraju vrata mijenjala su imena, ali su svetcu ostali kao naši zagovornici i vjerni svjedoci veze s ovom zemljom, veze koja dolazi s neba. Upravo tu dinamiku Gospodin rasvjetljuje u noći susreta s Nikodemom: to je snaga kojom Krist osnažuje slabost njegove vjere i ustrajnost njegova traženja.

Poslan Duhom Božjim, "koji ne znaš odakle dolazi i kamo ide" (Iv 3,8), Isus je Nikodemu poseban gost. On ga poziva na novi život, povjeravajući svome sugovorniku, ali i nama, iznenađujuću i zahtjevnju zadaću: "Trebalo da se ponovno rodite od zgora" (r. 7). Evo poziva za svakog muškarca i svaku ženu koji traže spasenje! Iz Isusova poziva izvire poslanje cijele Crkve, a time i kršćanske zajednice u Alžiru: ponovno se roditi od zgora, to jest od Boga. U toj perspektivi vjera pobjeđuje zemaljske teškoće, a milost Gospodnja čini da pustinja procvate. Ipak, ljepota ove opomene sa sobom nosi i kušnju, kroz koju nas Evanđelje poziva da zajedno prođemo.

Isusove riječi imaju, naime, svu snagu zapovijedi: "Trebalo da se ponovno rodite od zgora!" Taj imperativ našem se uhu može učiniti kao nemoguća zapovijed. No, slušajući pažljivo Onoga koji ju izgovara, shvaćamo da se ne radi o teškom nametanju, niti o prisili, a još manje o osudi na neuspjeh. Naprotiv, dužnost koju Isus izražava za nas je dar slobode, jer nam otkriva neočekivanu mogućnost: možemo se ponovno roditi od zgora, zahvaljujući Bogu. Stoga to trebamo učiniti prema Njegovoj volji ljubavi, koja želi obnoviti čovječanstvo pozivajući ga na zajedništvo života koje započinje vjerom. Dok nas Krist poziva da iznova obnovimo cijelo svoje postojanje, ujedno nam daje snagu da to i ostvarimo. To lijepo potvrđuje sveti Augustin koji moli: "Daj, Gospodine, što zapovijedaš i zapovijedaj što hoćeš" (*Ispovijesti X, 29, 40*).

Kad se pitamo kako je moguć buduću svijet pravde i mira, sloge i spasenja, sjetimo se da Bogu postavljamo isto pitanje koje je postavio Nikodem: može li se doista naša povijest promijeniti? Opterećeni smo tolikim problemima, prijetnjama i kušnjama! Može li naš život doista započeti iznova? Da! Gospodinova tvrdnja, tako puna ljubavi, ispunja naša srca nadom. Nije važno koliko smo pritisnuti patnjom ili grijehom: Raspeti sve te terete nosi s nama i za nas. Nije važno koliko nas obeshrabruju vlastite slabosti: upravo se tada očituje snaga Boga koji je uskrisio Krista od mrtvih da bi dao život svijetu. Svaki od nas može iskusiti slobodu novoga života koji dolazi iz vjere u Otkupitelja.

I ovdje nam sveti Augustin ponovno pruža primjer: prije nego po svojoj mudrosti, promatrajmo ga po njegovu obraćenju. U tom ponovnom rođenju, providonosno praćenu suzama njegove majke, svete Monike, postao je svoj, on sam, uskliknuvši: "Ne bih bio, Bože moj, uopće ne bih bio, da Ti nisi u meni. Dapače, ne bih bio, da nisam u Tebi" (*Ispovijesti I, 2*). Da, kršćani se rađaju od zgora, preporođeni od Boga kao braća i sestre Isusa Krista, a Crkva koja ih hrani sakramentima jest majčinsko krilo otvoreno svim narodima zemlje. Kako smo maloprije slušali, Djela apostolska o tome svjedoče opisujući stil života čovječanstva obnovljenog Duhom Svetim (usp. Dj 4,32-37). I danas je potrebno prihvatiti i ostvarivati taj apostolski kanon, razmatrajući ga kao istinski kriterij crkvene reforme: reforme koja, da bi bila istinska, započinje u srcu, i koja, da bi bila djelotvorna, obuhvaća sve.

Ponajprije, “mnoštvo onih koji povjerovali su bijaše jedno srce i jedna duša” (r. 32). To duhovno jedinstvo jest složnost: riječ koja lijepo izražava zajedništvo srdaca koja kucaju zajedno jer su sjedinjena s Kristovim Srcem. Crkva u svojim počecima ne počiva na društvenom ugovoru, nego na skladu vjere, osjećaja, misli i životnih odluka, čije je središte ljubav Božja, utjelovljena za spasenje svih naroda zemlje.

Kao drugo, divimo se materijalnom učinku tog duhovnog jedinstva vjernika: “Sve im bijaše zajedničko” (r. 32). Svi imaju sve, sudjelujući u dobrima svakoga kao udovi jednoga Tijela. Nitko nije lišen, jer svatko dijeli ono što posjeduje. Pretvarajući posjed u dar, ova bratska raspoloživost nije utopija osim za srca zavađena i duše zarobljene pohlepom. Naprotiv, vjera u jedinoga Boga, Gospodara neba i zemlje, ujedinjuje ljude prema savršenoj pravednosti koja sve poziva na ljubav, to jest da svaku osobu ljubimo ljubavlju kojom nas Bog ljubi u Kristu. Zato kršćani, osobito pred siromaštvom i tlačenjem, imaju kao temeljni zakon ljubav: činiti bližnjemu ono što želimo da se čini nama (usp. Mt 7,12). Oživljena tim zakonom koji Bog upisuje u srca, Crkva je uvijek u nastajanju: jer gdje je očaj, ona pali nadu; gdje je bijeda, donosi dostojanstvo; gdje je sukob, donosi pomirenje.

Kao treće, u Djelima apostolskim nalazimo temelj toga novog života koji zahvaća narode svakog jezika i kulture: “Apostoli pak velikom silom davahu svjedočanstvo o uskrsnuću Gospodina Isusa i svi uživahu veliku naklonost” (Dj 4,33). Ljubav koja ih nosi, prije nego što je moralna obveza, znak je spasenja. Apostoli naviještaju da se naš život može promijeniti jer je Krist uskrsnuo od mrtvih. Prva zadaća pastira, službenika Evanđelja, jest stoga svjedočiti Boga svijetu jednim srcem i jednom dušom, ne dopuštajući da nas brige pokvare strahom niti da nas prolazne mode oslabe kompromisom. Zajedno s vama, braćo u biskupstvu, i s vama, prezbiteri, neprestano obnavljajmo to poslanje za dobro onih koji su nam povjereni, kako bi cijela Crkva, u svojoj službi, bila poruka novoga života za one koje susrećemo.

Na ovoj zemlji, dragi kršćani Alžira, ostanite ponizan i vjeran znak Kristove ljubavi. Svjedočite Evanđelje jednostavnim gestama, iskrenim odnosima i dijalogom koji se živi iz dana u dan: tako dajete okus i svjetlo ondje gdje živite. Vaša prisutnost u ovoj zemlji podsjeća na tamjan: malo užareno zrno koje širi miris jer daje slavu Gospodinu te radost i utjehu mnogoj braći i sestrama. Taj tamjan je mali, dragocjeni element, koji ne privlači pažnju na sebe, nego upućuje na uzdizanje naših srdaca k Bogu, potičući nas da ustrajemo jedni s drugima u kušnjama sadašnjega vremena.

Iz kadionice našega srca uzdižu se hvala, blagoslov i prošnja, šireći miomiris (usp. Ef 5,2) milosrđa, milostinje i oprostjenja. Vaša je povijest satkana od velikodušnoga gostoprimstva i postojanosti u kušnji. Ovdje su molili mučenici, ovdje je sveti Augustin ljubio svoje stado, strastveno tražeći istinu i gorljivo služeći Kristu. Budite baštinici te predaje, svjedočeći u bratskoj ljubavi slobodu onih koji su rođeni odozgor kao nadu spasenja za svijet.